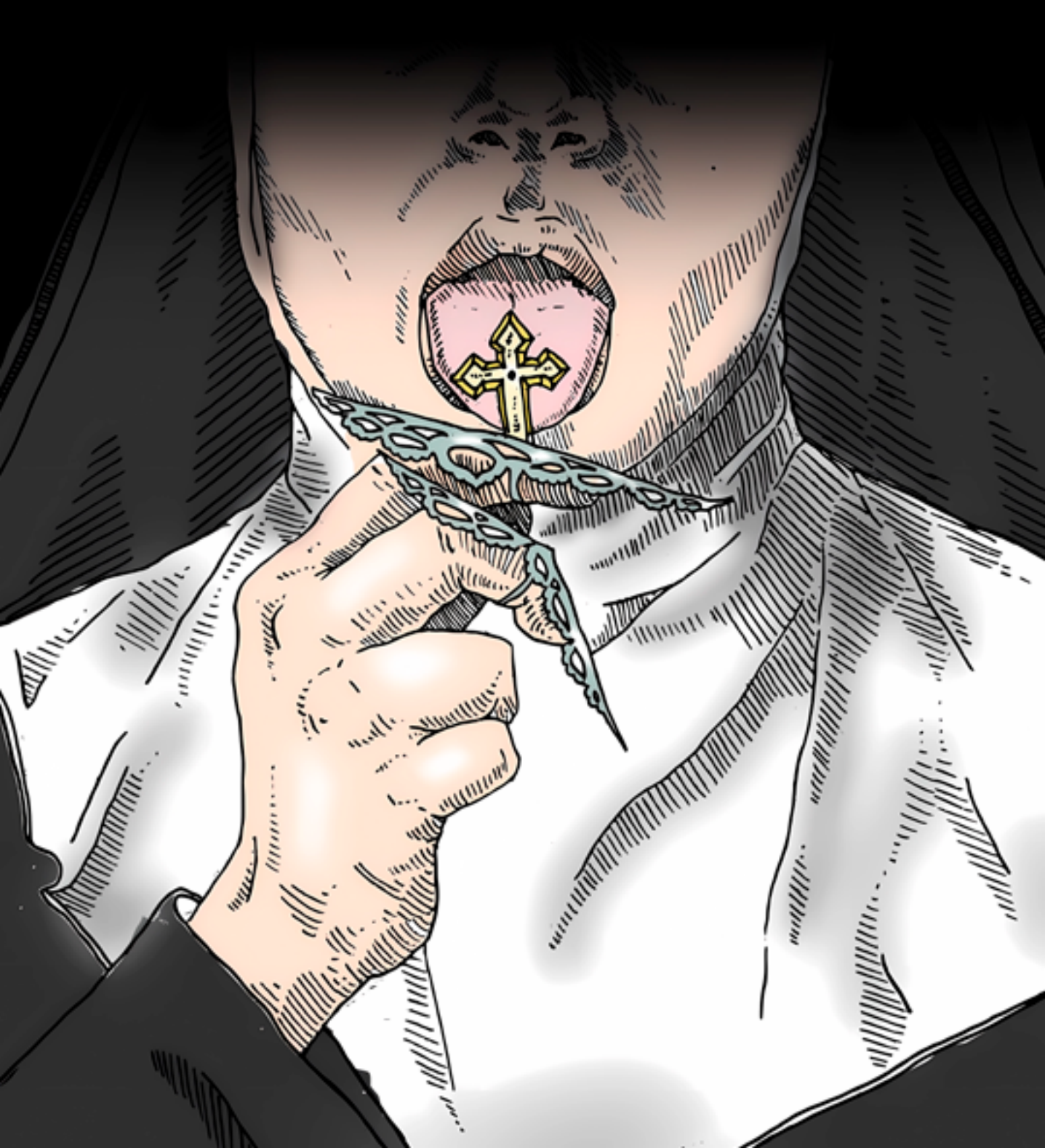

Kynhkyntien

3/2023 SEKSI & POP

Tule mukaan tekemään Kyyhkystä! kyyhkynen.tyt.fi/toimijahaku

Frida Kriikku
Päätoimittaja

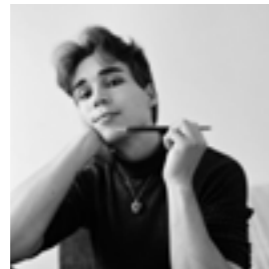
Joel Kupiainen
Päätoimittaja

Valtteri Harakka
Taittaja

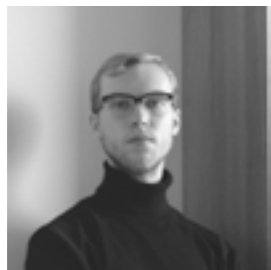
Emmy-Lee Nykvist
Kuvittaja

Santeri Riuttamäki
Toimittaja

Enja Seppänen
Toimittaja

Viljami Salo
Toimittaja

Ilona Rantala
Toimittaja

Essi Systä
Toimittaja

Kyyhkynen 3/2023 – Seksi & pop

Pari istuu kahta tyynyä vasten rakastelemassa.
Pahari maalaus c. 1700-10, tuntematon tekijä.

- 04 Pääkirjoitus: Sexhibition – syksyn rahvaimmat messut
- 05 Pääkirjoitus: Popin, seksin ja uskonnon intersektiossa
- 06 Menetinkö neitsyyden vai menetinkö mitään?
- 08 Pyhät ruoskat ja ketjut – Sacricore kristillisen kulttuurin uudistajana
- 13 l'ironie du sort à la manière de Bukowski
- 14 Arthur Machen: Ruusutarha

KYYHKYNEN

Kyyhkynen on Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta 1853.

171. vuosikerta.

Tämä julkaisu on saanut HYY:n järjestölehtitukea.

Kannen kuva: Emmy-Lee Nykvist

Hallituksen puheenjohtaja: Petja Kopperoinen

Päätoimittajat: Frida Kriikku ja Joel Kupiainen

Sähköposti: kyyhkynen@tyt.fi

Tavoita teologit ja tue opiskelijajournalismia!

kyyhkynen.tyt.fi/mediakortti

TeolKyyhkynen

TeolKyyhkynen

TeolKyyhkynen

kyyhkynen.tyt.fi

PÄÄKIRJOITUS:

Sexhibition – syksyn rahvaimmat messut

Oli vuosi 2016.

Kaapelitehtaalla järjestettävien seksimes-
sujen jonossa ilma oli odotuksesta sähköis-
tynyt. Tiedossa olisi eroottisia esityksiä,
strippausta, näytteilleasettajia, jumalauta
PORNOA. Narikkamaksun hoidettuam-
me riensimme tutkailemaan messutarjon-
taa juuri lukiosta valmistuneiden ystäväni
muodostaman porukan voimin. *“Täällä-
hän voi vaikka panna jos haluaa!”*

Elämän realiteetit löivät kuiten-
kin lujaa kasvoille kun seksin harrastami-
nen osoittautui viimeiseksi asiaksi, mitä
näillä seksimessuilla tekisi mieli tehdä.

Ruokatarjonta tyypistyi lihapii-
rakkastäntiin ja messujen vetonaula, **Mr.
Lotharin** puuhalava, herätti fantasioita
lähinnä omien silmämunien ulos kaiva-
misesta. Puolenyön aikaan tuolle puuha-
lavalle onnistuttiin maanittelemaan mes-
sukansan joukosta yksi vapaaehtoinen. Ei
mennyt aikaakaan, kun lavalle nousut
keski-ikäinen mies ryhtyi vetelemään se-
paluksestaan pilkistävää löysää munaansa
livepornoa seurattessaan. Yleisön tehtävä
oli ilmeisesti nyt vain turruttaa kiusaantu-
nutta oloa lonkerolla ja, no, selviytyä.

Tänä syksynä, seitsemän vuotta
edellä kuvailemieni tapahtumien jälkeen,
välähti puhelimeni näytölle ilmoitus. Ys-
täväni lähetti minulle Instagramissa seks-
simessujen somesta löytämiään videoita.
Vastentahtoisesti avaamieni klippien taut-
talla soi samat biisit kuin Lanzarotelaisessa
yökerhossa vuonna 2013, ja brittiesiintyjä
heiluu videolla showmiehen elein ilman
rihmankiertämää. Mikä memory lane! En
ylläty huomattessani, ettei messujen um-
mehtunut visuaalinen ilme neonpinkkeine
logoineen ole muuttunut vuosien saatossa
miksikään.

Mitä sitä ammattilaista palk-
kaamaan jos vaihtoehto on tehdä itse ja
säästää.

Selaan tapahtuman somea tar-
kemmin. Instagramin kommenttikentäs-
sä joku hehkuttaa, että tänä vuonna koko
kaapelitehdas olisi anniskelualuetta. Se ei

ehkä kuitenkaan ole hehkutettava asia, ai-
nakaan viime vuonna messuja koskeneen
kohun valossa. Tällöin “puuhalavalle” yleis-
söstä aktiiviseen valittu vapaaehtoinen
nuori nainen oli ollut silminnäkijöiden
mukaan tukevassa humalassa. Messun
järjestäjät totesivat tuolloin varmistavansa
vapaaehtoisten suostumuksen ja kertoivat,
että lavalta on mahdollista poistua milloin
tahansa. Seksuaalisten aktien harrasta-
miseen tuhatpäisen messuyleisön edessä
amatöörinä on kuitenkin jo ilman päih-
teitä hieman vaikea yhtälö, eikä tilannetta
pitäisi voida vaan kuitata sanomalla, että
kyllä sieltä saa poistua jos haluaa.

Alkoholi ja seksi eivät sovi yh-
teen, ei ainakaan silloin, kun kyseessä on
Suomessa pimeimpään vuodenaikaan jär-
jestettävät seksimessut. Ei siellä kukaan
juo kohtuudella. Ja toisaalta: jos on oltava
humalassa toteuttaakseen fantasioitaan,
ei silloin ole oikeasti valmis toteuttamaan
niitä. Eikö? Mutta kaapelitehtaalla lonkero
virtaa. Miten itseään niin vapaamielisenä
ja nykyaikaisena brändäävä tapahtuma

voikin olla niin ummehtunut ja ajassa
taakse jäänyt?

Enkä tarkoita, että seksimes-
sujen pitäisi olla salonkikelpoinen tapah-
tuma. Mutta salonkikelpoisuuden ja hu-
malassa kuivalihan jonottamisen väliin
mahtuu paljon, ja mielestäni olisi korkea
aika uudistaa tätä solariumin raidoitta-
mien kumitissien ja elähtäneiden visujen
messua. Ja ehkä sitäkin voisi arvioida toi-
sen kerran, että kannattaako tapahtuma
tosiaan järjestää kirjamessejen kanssa sa-
mana viikonloppuna.

Ja jos tämä kommentti on elitis-
tinen niin so be it: Dansa Kuduron tahtiin
britannian lippuun verhotun munan pyö-
rittäminen on asia, jota saattaa joutua to-
distamaan Kotkan meripäivien viimeisenä
iltana – ei viihdettä, jonka näkemisestä
maksetaan.

*Note: kirjoittaja on itse tehnyt
seksityötä, haaveilee silikonirinnoista ja osaa
arvostaa myös kumista estetiikkaa.*

Päätoimittaja Frida Kriikku

PÄÄKIRJOITUS:

Popin, seksin ja uskonnon intersektiossa

Moni sanoo että Rock’n’Roll tarkoit-
taa seksiä. Kun tutkii **Little Richardin**
klassikon, *Tutti Fruttin*, alkuperäistä
tekstiä, asiaa on vaikea epäillä. Kysees-
sä on sentään kiihkeä ja haltioitunut,
liki neuroottinen ylistys miesten pa-
karoille. Tästä pääsemmekin eräeseen
muodossa, miten me sen tunnemme
on, karkeasti sanottuna, homojen
hommaa. Asiallisemmin ilmaistuna,
koko länsimainen popkulttuuri sellai-
sena kuin me sen tunnemme, perustuu
usein ja melko pitkälle seksuaali- ja
sukupuolivähemmistöjen luomiin
tai popularisoimiin ilmiöihin. Jokin
Queer-piireissä syntynyt ilmiö, tapa
esiintyä tai tietty soundi, muodostuu
suosituksi ja kun heterot alkavat löy-
tää tiensä bileisiin, joku keksii ruveta
rahastamaan ilmiöllä. Tämä on toistu-
nut musiikki- ja viihdealalla niin mon-
ta kertaa, että on hämmentävää miten

vähän mediatutkijat tuntuvat aiheesta
puhuvan.

Onkin mielenkiintoista to-
deta, että yksi olennainen tekijä yhti-
tälössä on kirkko. Esimerkiksi useat
1940- ja 50-lukujen tummaihoiset ja
kaapeissaan pysyttelevät homot löy-
sivät turvallisen tilan seurakuntiansa
kuoroista, joista he saivat sekä eväitä
että vaikutteita myöhemmille urilleen.
Näin kirjoittaa **Aston Martin** popmu-
siikin ja homoseksuaalisuuden yhteistä
historiaa tarkastelevassa teoksessaan
*Breaking Down the Walls of Heartache:
How Music Came Out* (2017).

Seksuaali- ja sukupuolivä-
hemmistöjen edustus popkulttuurin
eturintamalla, ilmiö joka toistuu vielä
tänapäivänä, herättää erinäisiä jat-
kokysymyksiä musiikin harrastajille.
Myös yhteys kirkkoon ja uskontoon
tuntuu pysyvän toistuvasti pelissä mu-
kana. Uskonnollisella aineistolla leik-

kiminen ei tunnu päättyvän popmu-
siikin saralla koskaan. Silloinkin kun
musiikintekijä alleviivatusti vastustaa
järjestäytynyttä uskontoa, on uskon-
non vaikutus popmusiikkiin läsnä, ha-
lusi sitä tai ei.

Kun kulutamme mediaa
ja musiikkia, on syytä pitää mielessä
nämä seikat ja välillä pyrkiä lukemaan
rivien välistä millä tavoin uskonto, et-
nisuus ja seksuaalisuus ilmenevät sii-
nä mitä kulutamme. Valpas kuluttaja
saattaa saada ymmärrystä ja empatiaa
lisääviä kokemuksia ja siitä harvem-
min on mitään haittaa kenellekään.
Niin Rockia suurkuluttaville homo-
foobikoille kuin ateismin nimeen van-
noville hevareille on samalla vain yksi
viesti: ottakaa selvää genrenne histo-
riasta ja mietitään asiaa sitten uudes-
taan. Kulttuuri kun ei synny tyhjiössä.

Päätoimittaja Joel Kupiainen

DARJA TOLPA:

Menetinkö neitsyyden vai menetinkö mitään?

Makaan, en-tiedä-miksikä-häntä-kutsua, sängyllä ja tuijotan kattoa. Huhujen ja näkemieni elokuvien mukaan olen juuri menettänyt jotain tärkeää. En vain jostain syystä saa päähäni mitä se on.

Tyttöyden?
Mitä se on ja kuka sen keksi?
Puhtauden?
Olenko nyt likainen?
Missä välissä ehdin tahraantua?

Vastaus on helppo: neitsyyden.

Monissa elokuvissa neitsyyden menettäminen kuvataan melkein pä maa-gisena asiana. Sellaisena, joka muuttaa naisen elämän lopullisesti, tekee niin sanotusti tytöstä naisen. Sitä odotellaan innolla, mutta samaan aikaan vaalitaan kuin kaunista kukkaa, miettään kenelle tämä kukka on soveliasta antaa. Toisaalta voidaan toivoa, että asiasta päästäisiin yli mahdollisimman nopeasti, ettei enää oltaisi neitsyitä.

Ihan kuin se olisi jokin tarttuva sairaus.

Huone on siinä tilanteessa pimeänä. Ympärillä saattaa olla sopivasti kukkia ja kynttilöitä, taustalla soida jokin romanttinen kappale. Elokuvan päähahmot ovat juuri käyneet treffeillä ja ovat nyt valmiit ottamaan seuraavan askeleen.

Kyseessä ei todellakaan ole puolitutemattoman huone aamupäivällä, vaikka miksi se olisikaan huononmpi vaihtoehto?

Ikä on myös tärkeä tekijä. 30-vuotiaasta neitsyyttä katsotaan paheksuen, mutta niin myös teini-ikäistä. Teini-ikäisenä saatat kokea kauheaa pakkomiellettä seksin suhteen, ja haluat ensimmäisen kerran olevan koulun suosituimman kanssa. Aikuisena taas kukaan ei tule haluamaan sinua ja luulet olevasi epäonnistunut elämässä. Miksi se on niin outoa, että joku ei ole 30-vuotiaana harrastanut seksiä? Kuka on keksinyt nämä absurdit säännöt neitsyyden menettämiseen?

Ja miksi se on menetys?

Entä kun puhutaan miehistä? Miksi juuri poikuuden menettäminen tekee pojasta miehen?

Entä miksi uskonnoissa on niin tärkeää, että ensimmäinen kerta on vasta naimisiin menon jälkeen? Minkä takia vasta silloin on soveliasta harrastaa seksiä?

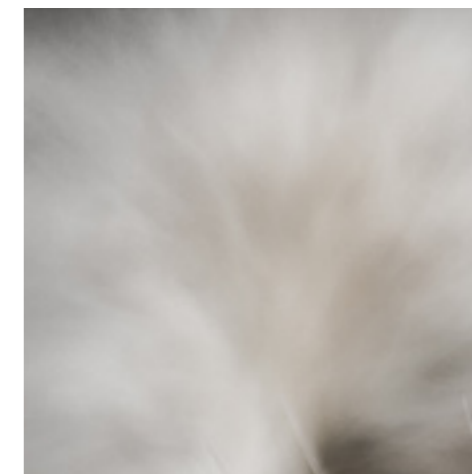
Niin monet kysymykset ja ristiriitaiset ajatukset nousevat päähäni.

Mietin, kuinka paljon helpompaa meidän kaikkien elämä olisi, jos neitsyyden ympärillä ei olisi niin monta myyttiä. Miten helppoa olisi, jos aihe ei olisi tabu.

Hänellä alkoi työt, minulla luento.

Nousen sängyltä, pukeudun, lähdän kävelemään kohti ulko-ovea. Sanon heipat ja suuntaan kohti ratikkapysäkkiä.

En koe, että olisin menettänyt mitään.

Pyhät ruoskat ja ketjut – Sacricore kristillisen kulttuurin uudistajana

Sisältövaroitus: artikkelissa käsitellään uskonnollisia ja seksuaalisia teemoja keskenään, sekä väkivaltaa.

Siinainvuori. Kuva: Studio31 (CC BY-SA 3.0)

“Hail Mary, full of grace, bless these holy whips and chains.”

Näillä sanoilla alkaa kertosäe artistien **Boyfriend** ja **Pussy Riot** laulu *Dance With The Devil* (2022). Nunna-kuoro tempaisee mukaansa ja tunne korvien välissä on melkein ekstaattinen ja oudolla tavalla liikuttava. Painostava bassoraita jytisee sydämessä asti, samalla jumalaapilkkavat säikeet pyörittävät tunteita ristiin ja rastiin. Laulu on puhdasta shokkiarvoa musiikkivideoista puhumattaakaan. Rivien välistä kuiskataan yksi sana: patoutuma.

Maaailma tekee heiluriliikettä. Kun seinäkellon heiluri vedetään ääriasentoon oikealle, se ampailee väistämättä vasemmalle. Ihmisten keskuudessa ei ole ilmiötä, joka ei tottelisi tätä Newtonin lakia. Henkisyys ei ole poikkeus tässä säännössä. Länsimaisen kirkon patriarkaalisien koron alla kärvistelleet vähemmistöyhteisöt ovat viimeisten vuosikymmenten aikana synnyttäneet vastavirtaliikehdintää etenkin taiteen ja ilmaisutaidon muodossa. Hyvä yleisö, esitän teille jumalanpilkallisen estetiikan tuoreimman uutuuden: *Sacricore*.

Eli... mikä? Sacricore tulee sanoista “hardcore” ja “sacrilege”, eli karkeasti suomennettuna “kovemman luokan jumalanpilkkaa.” Kyseessä ei kuitenkaan ole uusi Juhannustanssit, vaan ihan omilla jaloillaan seisova estetiikan suuntaus, joka on saanut paljon seurantaa internet- ja pop-kulttuurissa parin viimeisen vuosikymmenen aikana. **Lady Gagasta Erika Vikmaniin**, uskonnolliset teemat rohkeissa ja provosoivissa ympäristöissä ovat nousseet uuteen valoon, eivät värikyyden tukahduttajina, vaan voimaannuttavina symboleina. Pappi voi olla homo ja nunna voi käyttää korsettia.

Lyhyt historian oppitunti: **Hannu Salama** ei todellakaan keksinyt jumalanpilkkaa vuonna 1964, kun hän sai syytteen (ja myöhemmin tuomion) “jumalanpilkkaa esittävän ja sukupuolikuria loukkaavan” kirjallisuuden tuottamisesta. Sen sijaan jumalia on pilkattu (ja “sukupuolikuria” loukattu) varhaisesta historiastamme lähtien. Todennäköisesti ensimmäinen merkittävä jumalanpilkkaaja, tässä tapauksessa jumalantuhoaja, oli Muinaisen Egyptin faarao **Akhenaten**, joka sai mullistavan ajatuksen: on vain yksi jumala, ja tämän jumalan nimi on **Aten**. Alun

perin aurinkojumala **Ran** persoona, **Aten** sai faaraon avulla merkittävän aseman Egyptissä 1500-luvulla eaa. Akhenaten näki parhaaksi mainostaa uutta kulttiansa tuhoamalla tieltään Egyptin silloiset, aiemmin palvotut jumalat. Olen nähnyt vastaavan kehityskaaren muuallakin, mutta missä?

Akhenaten oli siis varhainen ikonoklasti, eli kuvien tuhoaja. Ei mene kauaa, ennen kuin israelilainen kansantaru **Mooseksesta** ja kultaisesta härästä ilmestyy muinaisen Levantin kirjalliseen perintöön. Varhaisessa juutalaisuudessa oli käsitys,

ettei jumalista saa tehdä kuvaa, mutta merkittävämpää on, ettei muita jumalia edes ole. Silti uppiniskainen kansa ehti rakentamaan kultaisen härkäpatsaan uudeksi jumalakseen sillä välin, kun Mooses meni Siinainvuorelle ottamaan vastaan kymmenen käskyä. Exodus kertoo meille, ettei Mooses pitänyt kansan “uudesta jumalasta” alkuunsaakaan, vaan niin poltti päreensä, että murskasi juuri saamansa lakitaulut, sekä härkäpatsaan, jonka hän jauhoi jauheeksi ja pakotti israelilaiset juomaan uuden jumalansa (Exodus 32:19–20). Heviä. Alan nähdä yleisen teeman.

Erika Vikman ja Lady Gaga. Kuvat: Warner Music Finland ja Proacguy1 (CC BY-SA 2.0)

Mitä tästä pitäisi saada irti? Se, että pyhää on aina ensin vähätelty, pilkattu, ja sitten tuhottu kokonaan pois uuden tieltä. Ihmismielen alitajunnassa on aina tarve konfliktille - meillä on halu tuhota vanha uuden tieltä. Metsää kaadetaan, että tilalle voidaan rakentaa ylihinoiteltuja yksioita, demokratiaa rajoitetaan populistisen politiikan tieltä, historiaa kirjoitetaan uusiksi, ettei vain kukaan näkisi mitään kiellettyä. Meidän on murhattava rakkaamme. Aika liittyy osaksi kehityskaarta.

Rakas, rakas kirkkoni. Valittavasti rakkaani on tehnyt ja tekee edelleen rikoksia maailmaa kohtaan.

Läntinen maailma on katsonut tätä humanitaarisen katastrofin sekamelskaa läpi sormien viimeiset n. 2000 vuotta, joten oli aikakin, että raotimme sormiamme. Kirkon kritiikki tuskin on uutta, mutta toisen maailmansodan jälkeen tämä kritiikki sai paljon räväkämmät vaatteet ylleen. Kysymys: mikä on vanhoillisen kirkon painajainen? Vastaus: seksuaalisesti vapaa ihminen. Kirkko on pitänyt tiukkaa talutushihnaa kansan sukuelinten ympärillä siitä lähtien, kun Paavali tuomitsi *“siveettömyyden harjoittajat”* ja *“miesten kanssa makaavat miehet”* (1.Kor 6:9). Nyt hihna on purtu poikki. Patoutuman myötä paine kasvaa;

patoon tulee rako ja raon läpi puskee sateenkaari.

Nykyään olemme niihin sivistyneitä, ettei meidän tarvitse jauhaa kirkkoja tomuksi ja juottaa kansalle. Sen sijaan voimme käyttää työkaluja, kuten kulttuuri, taide ja avoin yhteiskuntakritiikki, muuttaaksemme haitallisia rakenteita vähemmän haitalliseksi. Kuten sanoin, kirkko on minulle rakas, enkä halua käyttää sacriceora ikonoklasmin moukarina, sillä peli ei ole menetetty. Suomessa kirkko onkin instituutioon ottanut paljon humanistisemman suunnan. Kapinan kipinöitäkin esiintyy; vaikka kirkon virallinen oppi kieltää homoparien

vihkimisen, on monia pappeja, jotka heit vihkivät silti - Jumalan heille suomin oikeuksin. Samaan aikaan haluni heilauttaa moukaria kasvaa aina, kun luen mediassa eheytyshoitujen uhrien kokemuksista 2020-luvulla. Avainkehitykseen onkin moukaroida oikeat patsaat pois uusien tieltä, vaikeus taas on niiden tunnistamisessa. Sacricore on tähän urakkaan täydellinen työkalu siinä mielessä, että jo olemuksellaan se kohdistaa kritiikin arkaluontoisiin ja haitallisiin rakenteisiin, kuten juuri seksuaalisuuteen. Sacricoren ytimessä on ajatus, että se mikä ei ole haitallista, ei kärsi muuhun instituutioon kohdennetusta kritiikistä. Onhan kirjoitettu: *“Ei ole kätköä, joka ei paljastu, eikä salaisuutta, joka ei tule ilmi. Niinpä se, mitä te sanotte pimeässä, kuullaan päivänvalossa, ja mitä te neljän seinän sisällä kuiskaatte toisen korvaan, se kuulutetaan julki katoilta”* (Luuk. 12:2–3).

Tämä asettaa kyseenalaiseksi kirkon teologisen roolin; mitä varten kirkko on, ellei ohjaamassa kansaa *“nuhteettomaan elämään”*? Mutta ei hätää, vaikkeet tuntisi oloasi tervetulleeksi ehtoollispyötyään, ovat kaikki siitä huolimatta tervetulleita Syntisten pyötyään.

Kun pop-artisti Erika Vikman julkaisi hittinsä Syntisten pyötyä elokuussa 2020, aiheutti se aaltoja suomalaisen kirkon piirissä. Kuten laulun nimessä lukee, ja kuten olemme kaikki varmasti kuulleet, Syntisten pyötyä käsittelee hyvin uskonnollisia aiheita kevyessä, uskaltaisinko jopa sanoa sukupuolikuria loukkaavassa valossa. Vikmanin laulu ja musiikkivideo oli niin kantaottava jo itsessään, että Tampereen seurakunnat julkaisi

YouTube-kanavallaan neljän evankelisluterilaisen papin coverin laulusta. Vaikka musiikkivideo on täynnä seksuaalista ja jumalaa riennaavaa tematiikkaa, sen sanoma enemmänkin voimistuu kuin sumenee näiden teemojen seurauksena, niinkin paljon, että kirkon virkaa toimittavat papit näkivät sen rekreoinnissa jotain arvokasta. Tietenkin pappien rekonstruktio jakoi mielipiteitä. Jotkut näkivät sen hyvänä merkinä kirkon kehityskulusta, toisten mielestä video oli *“rienaava ja sillä halutaan halventaa näitä pyhiä asioita, mitä ehtoollinenkin on kirkossamme”*.

Nyt auttaa, että pukee ylle nunnakaavun. Sacricore syntyi ennen kaikkea tarpeesta käsitellä uskonnollista traumaa. Nunnakaapuun ja miljoonaan ristikoruun ironisesti pukeutuminen voimaannuttaa tietysti tavalla: vanhasta sortajasta tuleekin suoja pahaa vastaan. Lady Gagan monet sanoitukset toimivatkin oivana esimerkkinä sacriceoresta – nostan esiin, että Lady Gaga on itse kasvanut roomalaiskatolisessa ympäristössä ja on sanojensa mukaan kristitty - mikä näkyy paitsi hänen sanoituksissaan, mutta etenkin hänen musiikkivideoissaan. Hän ei vierasta nahka-asuja tai homoeroottista ikonografiaa yhdistettynä kristilliseen viitekehykseen (hän voisikin hyvin olla *“Amerikan Erika Vikman”*). Tämä on tietenkin synnyttänyt maailmanlaajuisia paheksuntaa kirkon piirissä. Mutta tästähän on kyse! Ei ole paheksuntaa ilman jonkintasoista hyväksyntää, näin toimii dialektiikka! Asettamalla monastisen askeetikon ja häpeilemättömän seksityöntekijän kuvat samaan muottiin, saadaan aikaan mitä rakentavinta

Aatamin luominen, Michelangelo. 1508–1512.

keskustelua, ja sitä tarvitsemme pääs-
täksemme eroon haitallisista jumal-
kuvista. Israelilaisten kultainen här-
käpatsas tuskin teki kellekään pahaa,
mutta pelkästään eheytyshoidot ovat
aiheuttaneet aivan konkreettista hait-
taa oikeille ihmisille, kaikki Jumalan
nimessä. Syöskää minut Helvettiin,
tällaisen Jumalan nimeä tuleekin pil-
kata, vähintäänkin kyseenalaistaa.
Uskonnonvapaus pitää taata, mutta
haitallisia uskomuksia on syytä tar-
kastella erittäin kriittisesti.

Kuten sanottu, heiluri ei hei-
lahda vasemmalle, ellei se ole ollut oi-
kealla. Sacricore on itsekin uskonnon
lieveilmiö siinä mielessä, että se on us-
konnollisen traumapatoutuman ruu-
miillistuma aineellisessa maailmassa.
Ruoskat, ketjut, köydet ja BDSM-ku-
vasto yleisesti ovat estetiikalle tyypil-
lisiä. Ne kuvaavatkin osuvasti viestiä:
väkivalta synnyttää väkivaltaa. On-
neksi Sacricoren kohdalla väkivalta

on puhtaasti taiteellista. Ehkä siksi se
satuttaakin fundamentalisteja niin
syvästi. Kerran äänestystulokseen
pettynyttä kansalaista mukailleen: *“ei
ole Jumalan suunnitelma tällainen”*.

Kansainvälistä jumalanpilk-
kapäivää vietetään joka syyskuun 30.
päivä. Vaikka nimestä voisi muuta
päättellä, ei vuosipäivän tarkoituksena
ole kiusata jonkinlaista metafysisistä
entiteettiä, vaan tarkastella kriitti-
sesti uskomuksia ja niistä aiheutuvia
ilmiöitä. Jumalanpilkkapäivää viet-
täessäni jäin miettimään, miten usko
oikeuttaa meidät toimimaan ikään
kuin *“korkeammalla auktoriteetilla”*.
Oliko paavi **Urbanus II** varma taivaal-
lisen auktoriteetin hyväksynnästä,
kun kutsui kristikunnan kansan en-
simmäiselle ristiretkelle vuonna 1095?
Millä oikeutuksella aseistetut miehet
hyökkäsivät ranskalaisen satiirilehti
Charlie Hebdon toimitukseen tam-
mikuussa 2015? En tiedä, voiko Ju-

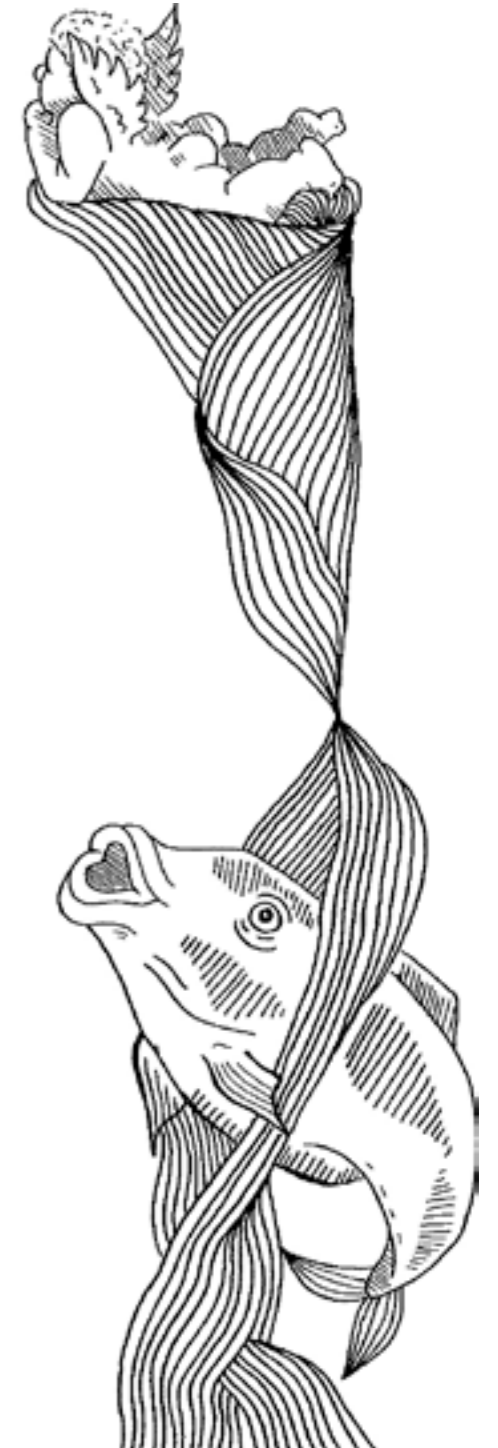
malan olemassaoloa koskaan todistaa
yksiselitteisesti, mutta yksiselitteisesti
voimme tunnistaa ja tuomita epäeetti-
sen toiminnan, oli se Jumalan nimissä
toimitettua tai ei.

Artikkelin kirjoitushetkellä
raketit lentävät edes takaisin Israe-
lin ja Palestiinan välillä. Konflikti on
syttynyt uudestaan ja konfliktia sa-
notaan poliittiseksi. Silti kovimmat
äänet asiaan liittyen kajahtavat usko-
vaisten suista. Molempien kansojen
- yksittäisten ihmisten - olemassaoloa
puolletaan jollain taivaallisella oikeu-
della. Mutta eihän oikeus elämään
tule taivaasta. Se oikeus tulee kun syn-
nymme tähän maailmaan, ja uskon-
nollinen dogmatiikka sokaisee tämän
ilmiselvän näkökulman aivan liian
usein. Silloin, kun iso osa verisimmis-
tä konflikteista johtuu juuri uskonnol-
lisista syistä, on syytä miettiä, mitä
varten me oikein täällä palvomme ja
rukoilemme.

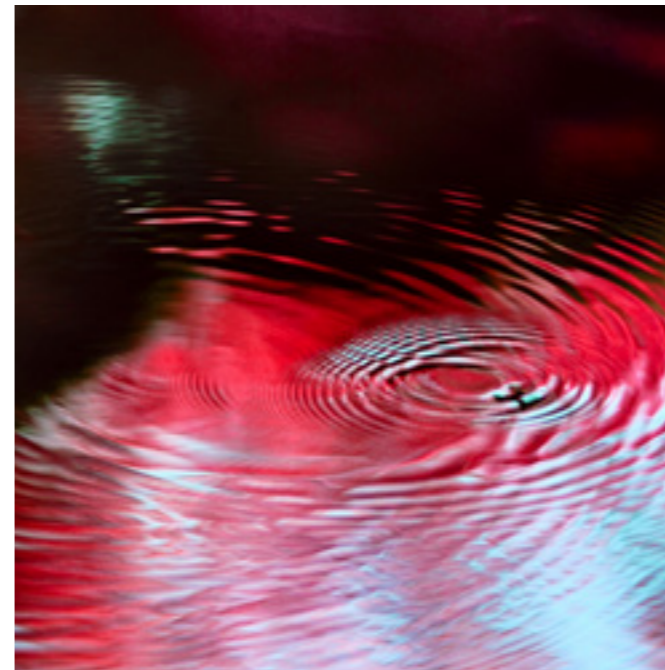
ROSA GRENE:

l'ironie du sort à la manière de Bukowski

a famous actor died yesterday
world knows him as “chandler”
he could hardly watch the show
“I can’t, I can always tell what I’m on..”
11 months ago he told he had
written an inspirational book for addicts
“-- extracorporeal membrane oxygenation
machine, doctors called it the “hail Mary”,
4 others attached to it died before sunrise and
i had 2 % chance to survive that night,
but i did, why me, i would ask later,
then i ’d just vomit on my respirator..”
i listened as he plead for recognition
“the other 5 never had to suffer like this,
it’s unfair,” how he vowed that
“fame, and the money and the pool never
made me quit” and I believed him, sort of,
and finally, 11 months ago he was sober
after 30 some years of opioids, cocaine, & booze
after 6000 meetings and 9 million dollars,
he was clean
“I want to help others, I know I can,”
11 months later his heart gave in
he was found in his pool

Arthur Machen: Ruusutarha

Jälkeenpäin hän meni hyvin pehmeästi ja avasi ikkunan katsoen ulos. Huoneessa hänen takanaan valitsi mystinen puolipimeys; tuulit ja pöydät leijuivat epämääräisinä muotoina; vain kuukoristeet runsaissa intialaisverhoissa, jotka hän oli vetänyt oven eteen, toivat sinne himmeän illusorisen kimalluksen. Sängyn keltaiset silkkilaskokset antoivat vain vihjauksen väristä, ja tyyny sekä valkeat lakamat kiiluivat kuin valkea pilvi kaukaisella taivaalla iltahämärässä.

Hän kääntyi pois päin hämäristä huoneesta, ja herkillä, kasteisilla silmillä katsoi ulos yli puutarhan järvelle päin. Hän ei voinut levätä eikä käydä nukkumaan; vaikka olikin myöhä, ja puolet yötä oli kulunut, hän ei voinut levätä. Kuunsirppi nousi hitaasti halki kalvomaisten pilvien, jotka levittäytyivät pitkänä nauhana idästä

länteen, ja kalpea valo alkoi virrata tummasta vedestä aivan kuin jokin himmeä tähti olisi ollut nousemassa. Hän katsoi ihmeisiin kyltymättömillä silmillä; hän sai oudon itämaisen vaikutelman vedenrajan kaisloista, niiden keihäsmäisistä muodoista, niiden varjostamasta nestemäisestä eebenistä, hienoista helmi- ja hopeapotteista kuun paistaessa paljaana; kirkas symboli taivaan järkkymättömässä rauhassa.

Kaislikosta kuului vaimea kuhiseva ääni, ja silloin tällöin vesilinnun uninen, särkynyt huuto, sillä ne tiesivät ettei aamunkoitto ollut kaukana. Järven keskellä oli kaiverretty valkea koroke, jonka päällä loisti valkea poika pitämässä kaksoishuulua huulillaan.

Järven takana alkoi puisto viettäen hellästi metsän laitaan, joka oli nyt

kuin tumma pilvi kuunsirpin alla. Ja sitten tuonnempana, ja kauempana, tuntemattomia kukkuloita, harmaita pilvinauhoja, sekä taivaan jyrkkä ja kalpea korkeus. Hän katseli vain herkillä silmillään, ja ikään kuin kylpi yön syvässä levossa verhoten sielunsa puolivalolla ja puolivarjolla; hän kurotti hennot kätensä usvaisen hopeailman viileyteen ihmetellen niitä.

Ja sitten hän kääntyi ikkunasta ja teki itselleen tyyneistä divaanin persialaiselle matolle, ja puoliksi istui, puoliksi makasi siinä, liikkumattomana ja hurmiollisena kuin ruusujen alla unelmoiva runoilija kaukana Ispahanissa. Hän oli katsonut ulos, loppujen lopuksi, vakuuttaakseen itselleen, että näkö ja silmät näyttivät ainoastaan kimmeltävän verhon, kummallisten valojen ja hahmojen harson: että siinä ei ollut todellisuutta eikä

substanssia. Se mies oli aina kertonut hänelle, että on vain yksi olemassaolo, yksi tiede, yksi uskonto, että ulkoinen maailma oli vain kirjava varjo, joka saattoi joko kätkeä tai paljastaa totuuden; ja nyt hän uskoi.

Mies oli näyttänyt hänelle, että ruumiillinen hurmio saattaisi olla rituaali ja ilmaisu sanomattomille mysteereille, maailmalle aistien tuolla puolen, johon voidaan päästä käsiksi aistien kautta; ja nyt hän uskoi. Hän ei koskaan ollut paljoakaan epäillyt tämän sanoja heidän tapaamisensa jälkeen kuukautta aiemmin. Hän oli katsonut ylös istuessaan vilpolassa, ja hänen isänsä oli kävellyt ruusukujaa pitkin tuoden hänen luokseen muukalaisen, hoikan ja tumman, jolla oli pujoparta ja melankoliset silmät. Tämä mumisi jotain itsekseen heidän kätellessään; hän kuuli täyteläiset, tun-

temattomat sanat, jotka kuulostivat kaukaisen musiikin kaiulta. Jälkeenpäin tämä oli kertonut hänelle, mitä nuo sanat merkitsivät:

Kuinka sanotte, että olin yksityksissä?

Vaeltelin ruusujen lomassa.

Voiko mennä harhaan hän, joka käy ruusutarhaan?

Rakastetun talossa Rakastaja ei ole onneton.

Vaeltelin ruusujen lomassa. Kuinka sanotte,

että olin yksityksissä?

Tuo outoja sanoja mumiseva ääni oli vakuuttanut hänet, ja nyt hänellä oli täydellisen tiedon hurmio. Hän oli katsonut ulos hopeiseen epävarmaan yöhön kokeakseen tunnon siitä, että hänelle näitä asioita ei enää ollut olemassa. Hän ei enää ollut osa

puutarhaa, tai järveä, tai metsää, tai sitä elämää jota hän oli siihen asti elänyt. Toinen nuorukaisen siteeraama rivi tuli hänen mieleensä:

*Hylkää Minä ja Me valtakuntineen
ja kotisi tee
vain hävitykseen.*

Se oli aluksi vaikuttanut melkein hölynpölyltä – jos tämän olisi ollut mahdollista puhua hölynpölyä; mutta nyt hän oli täytetty ja järkkynyt sen merkityksestä. Hänen minänsä oli hävitetty; nuorukaisen käskystä hän oli tuhonnut kaikki vanhat tunteensa ja tuntoja, hänen mieltymyksensä ja inhonsa, kaikki ne perityt rakkaudet ja vihat, jotka hänen isänsä ja äitinsä olivat hänelle antaneet; vanha elämä oli heitetty täysin pois.

Alkoi valjeta, ja kun aamu liekehti hän vaipui uneen mumisten:

Kuinka sanotte, että olin yksityksissä?

Arthur Machen (1863-1974) oli walesilainen kirjailija ja mystikko, joka muistetaan yliluonnollisista kauhutarinoistaan. Machenin lyirisissä, dekadenssin ja okkultismin sävyttämässä kertomuksissa tapaillaan tuntemamme todellisuuden rajojen tuolla puolen piileviä maailmoja. Hänen tunnetuin teoksensa on lyhytromaani *The Great God Pan*, joka on ilmestynyt myös suomeksi. Machenia pidetään weird-fiktio edelläkävijänä, ja hänen vaikutuksensa näkyy muun muassa **H.P. Lovecraftin** tuotannossa. *"Ruusutarha"* (*The Rose Garden*) on julkaistu alun perin teoksessa *Ornaments in Jade* (1924). Machenin tuotanto on tekijänoikeuksista vapaa.

LIITTO TUKEE SINUA OPISKELUSSA JA TYÖSSÄ

www.akiliitot.fi

FAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

SUOMEN
TEO
LO
GI
LIITTO